

Список використаних джерел:

1. Афанасьєва, О. Б. Зарубіжний досвід антикризового управління в банках у період фінансової кризи. – Режим доступу: <http://www.economy-confer.com.ua>
2. Барановський О. І. Сутність і різновиди фінансових криз / О. І. Барановський // Фінанси України. – 2009. – № 5. – С. 3 – 20
3. Регулятивний потенціал фінансового ринку в умовах глобальних викликів: [монографія] / С. В. Онишко. – Видавництво НУДПС України, 2016. – 452
<https://be1.ru/antiplagiat-online/?text=>

УДК 005.936.3:005.334.4-027.252

Гончарук А.О.,

студентка 4 курсу, факультету фінансів

Науковий керівник - Скакальський Ю.С.,

к.е.н., ст. викладач кафедри корпоративних фінансів і контролінгу

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

Сучасні тенденції запобігання банкрутства суспільно важливих підприємств

Сьогоднішня економіка диктує підприємствам досить нелегкі умови господарювання, у зв'язку з чим підприємства вимушені швидко реагувати та пристосовуватись до змін, з метою збереження конкурентних позицій, проведення подальшої успішної діяльності та одержання прибутку. В протилежному випадку – зростання заборгованості, неплатоспроможність, збитковість доведуть підприємство до кризового стану або його банкрутства.

За даними Open Data Bot, 1524 компанії були визнані банкрутами у 2016 році в Україні. В процедурі банкрутства знаходиться 2073 підприємства, Київська область – лідер по кількості компаній, що знаходяться в стані банкрутства, на другому місці Дніпропетровська й Одеська області [1].

Прямим способом підтримки підприємств є купівля державою акцій компаній, що перебувають на етапі фінансової кризи. Значну частину

державного сектора в Німеччині, США, Швеції, Великобританії, Франції та інших країнах сформовано саме за рахунок колишніх приватних підприємств, які опинилися на межі банкрутства. Прикладом такого підходу є антикризова концепція французького концерну «Alston», якою було передбачено придбання акцій номінальною вартістю 300 млн. євро, що відповідало половині загального обсягу збільшення капіталу. Внаслідок цієї операції частка державного пакета акцій досягла 31,5%. Принципи реалізації такого підходу є тимчасовість володіння корпоративними правами та реалізація державою функцій власника з дотриманням законів ринкової економіки, тобто управління державним пакетом корпоративних прав повинно здійснюватися на тих самих умовах, що й приватним інвесторам [2; с.3].

Іншим поширеним непрямым методом державної підтримки підприємств у деяких високо розвинених країнах є дозвіл з боку держави на порушення антимонопольного законодавства. Наприклад, в США це можна реалізувати наданням дозволу на злиття конкуруючих компаній у разі, коли одна з фірм, що має істотне значення для економіки держави, знаходиться на межі банкрутства. В Україні для того, щоб монополізувати ринок, необхідно отримати дозвіл від Антимонопольного комітету відповідно до Закону України «Про обмеження монополізму та недопущення несумлінної конкуренції в підприємницькій діяльності». Відповідно до чинного вітчизняного законодавства монополістом вважається підприємство, яке захопило більше 35% ринку певного товару або послуги. В Україні є низка прикладів порушення антимонопольного законодавства та використання цього методу (телекомунікаційна галузь, металургія, вугільна галузь, нафтопереробна промисловість та постачання паливно-мастильних матеріалів, збут зерна тощо)[2].

Більшість випадків зловживання монопольним становищем відбуваються у формі економічно необґрунтованого підняття цін, та тарифів. У 2014 році за таке порушення АМКУ наклав штрафна одного з регіональних постачальників електроенергії у розмірі 50 мільйонів гривень (на той час

приблизно 3,2 мільйона доларів США). У 2015 році АМКУ оштрафував дві приватні компанії за аналогічне порушення на загальну суму 63,2 мільйона гривень (на той час приблизно 4 мільйони доларів США) [4].

На нашу думку, на сьогоднішній день, держава не повинна викуповувати акції, тому що наразі в Україні кризовий стан і це є недоцільно робити. Потрібно здійснювати часткову санацію або впроваджувати податкові канікули для врегулювання фінансового стану, якщо його ще можна врегулювати. Держава повинна ставити собі за мету насамперед відновлення платоспроможності підприємства з метою збереження робочих місць та отримання прибутку, розвитку інноваційних продуктів та технологій, розвитку стратегічних підприємств тощо.

Список використаних джерел:

1. Open Data Bot [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://opendatabot.ua/>.
2. Управління фінансовою санацією. / Граčov В.І., Косарева І.П., Прохорова В.В., Кузенко Т.Б. – Харків: ВД «ІНЖЕК», 2004. – 208 с.
3. Ehricke M. Grund problems taatlicher Beihilfen an ein Unternehmen in der Kriseim EG-Rcht // WM Sonderbeil-Nr. 3 zuHeft 27, 2001. – S. 3–18.
4. Українське антимонопольне законодавство : можливості та виклики/ Звіт Avellum [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://avellum.com/ua/news/doc?urlCode=102>.

УДК 005.334:658.11

Гулько І. О.,

магістрант МП «Фінансовий менеджмент у сфері бізнесу»,

Островська О. А.,

к.е.н., доцент кафедри корпоративних фінансів і контролінгу

ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

Сутність та домінанти антикризового управління підприємством

За сучасних умов мінливості зовнішнього і внутрішнього середовища важливим для ефективного функціонування суб'єктів підприємництва